

Hoe ik eruit gezet werd op de Bijbeldag in Antwerpen

Eind januari 2009 hadden we bij ons thuis een gezellig samenzijn, toen het gesprek plotseling op Israël kwam. De operatie *Cast Lead* van het Israëlijsche leger met 1400 doden tot gevolg was net achter de rug. Terwijl ik bezig was drankjes in te schenken hoorde ik het aan. Ik dacht: sommigen weten niet waar het over gaat. Zo kwam ik tot het besluit om alles eens op papier te zetten. Deze bezigheid liep de maand daarop uit de hand. Begin maart was het een brochure van 56 pagina's getiteld *De droom en het prikkeldraad*. Een verbeterde versie kwam half april klaar.

Toen die brochure er was met 10 pagina's over hoe je vanuit de Bijbel tegen de materie kunt aankijken, was het een kleine stap om de organisatie van de Bijbeldag in Antwerpen te vragen om een stand. Met een klein smoesje ('we zijn een organisatie die werkt voor Palestijnen') werd ik toegelaten.

Op de dag zelf, 1 mei, ben je natuurlijk een beetje zenuwachtig. Heb ik alles mee? Als alle apparaten het maar doen! Een begrijpelijk gevoel van spanning. Aangekomen in Antwerpen verliep alles voorspoedig. Ik pakte alles uit. Het zag er goed uit: een aantal boeken, een christelijke brochure en een DVD-speler met televisie die bleek te werken.

Net toen ik alles uitgepakt had en mijzelf had geïnstalleerd, kwamen er mannen (alleen mannen) van het bestuur. Ze keken mij kwaad aan.

'Hoe bent U hier gekomen. U bent er stiekem tussen gekomen. Wij willen dat U onmiddellijk vertrekt.'

Ik legde uit wie ik was en dat ik mij gewoon had ingeschreven.

'De boeken die u hier heeft – dat is antisemitisme'.

'Hoezo antisemitisme', zei ik, 'er zitten ook een aantal joodse auteurs bij'.

Na enkele seconden bedenktijd was het: 'u demoniseert de staat Israël'.

'Heeft u de boeken die hier liggen gelezen', vraag ik.

'Nee, maar wij weten waar Catherine, Susan Natan en Pappe voor staan.'

In het gesprek begint men mijn integriteit in twijfel te trekken: 'u bent niet lid van een kerk'.

Vervolgens kwam het gesprek in herhaling van zetten.

'Lucas Catherine haat joden weet u dat niet?'

'We willen dat u onmiddellijk vertrekt'.

Ik antwoord: 'ik vertrek niet uit vrije wil. Bel de politie maar'.

Zij: 'dat zullen we doen'.

Toen de samenkomst om 10 uur begon werd het rustig. Alleen standhouders bleven achter.

Ik maak een kleine rondgang langs andere stands.

Als ik terug ben, krijg ik weer agressieve reacties. Het bestuur doet de tv uit. Ik doe hem weer aan als ze weg zijn, enz.

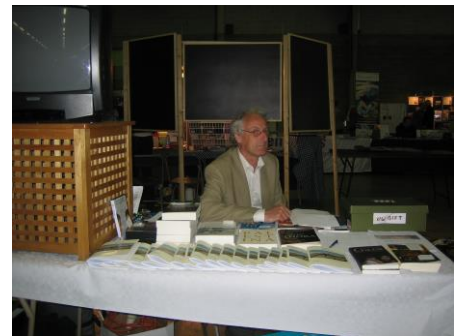
Ik denk bij mezelf: laat ze maar doen. Misschien zakt de woede een beetje.

Tussendoor komt er een vrouw, die niet van het bestuur is, naar mij toe. Of ik Joris Luyendijk ken. Met een vreemde blik in de ogen zegt ze verder: 'wij zijn niet voor democratie, wij zijn voor God!'

Om half twaalf opnieuw leden van het bestuur: 'bent u hier nog?'. Weer de televisie uit.

Ik merk dat ik het niet ga halen en doe iets ondeugends: ik bel de politie en zeg dat ik me bedreigd voel. De politie komt eraan. De zaal met stands loopt weer vol en je ziet de mensen denken: 'politie op de Bijbeldag!' De politie zegt mij dat ik moet vertrekken - dat begrijp ik ook wel.

Terwijl ik mijn spullen pak zie ik verschillende bekenden.

Niet een die mij benadert of iets vriendelijks probeert te doen.

het vervolg

Je moet niet in een keer opgeven.

Nadat ik op adem ben gekomen besluit ik het open te spelen en spreek ik met de verantwoordelijke voor Beach Praise in augustus. De volgende dag krijg ik een reactie van het comité:

‘we geloven als comité dat we achter Israël moeten staan. We beseffen dat niet iedere daad van Israël te rechtvaardigen valt, maar dat denken we in grotere mate ook t.a.v. de Palestijnen. En uiteindelijk blijft Israël het volk van God. En we weten dat wie aan het volk van God komt, aan God zelf komt.’

Geen stand dus.

Op 11 november is er de toogdag van de Pinksterbeweging. De voorzitter van de VVP zegt mij dat er in Pinksterkringen in het verleden al veel problemen waren met de geestelijke Israëlvisie van Van de Brink. Geen interesse.

Met het blad CV Koers heb ik wel succes. Men staat mij toe om een scherp opiniestuk te schrijven. Het stuk *De ravage van Sion* (dec 2009) roept veel reacties op.

In 2011 vraag ik langs officiële weg om een stand voor de 1 novemberdag van de Vrije Evangelische Gemeenten, waar ik op dat moment al jaren bij aangesloten ben. Dit levert een briefwisseling op en een gesprek met het bestuur. In de brief brengt het bestuurslid naar voren dat Israël het volk van God is en dat we in de Eindtijd leven, waarin God de joden terugbrengt naar hun land. Verder wordt een aantal keren gezegd dat Israël gehaat wordt door de volken rondom en de Islam. Israël is de enige democratie in de omgeving. En: we kunnen maar beter niet politiek actief zijn. Na het gesprek is het antwoord dus: nee.

In protestantse kringen is veel in beweging op het vlak van Israël/Palestina. Het theologisch tijdschrift *Kerk en Theologie* plaatst mijn artikel over christenzionisme.

Ik schrijf diverse hoogleraren van de Evangelisch Theologische Faculteit aan met een voorstel om een studiedag te organiseren over Israël/Palestina. Helaas geen reactie.

april 2013

Jart Voortman